

שלושה עקרונות קוסמיים:

העיקרון המרחיב, העיקרון המגביל והעיקרון הסטטי

שלום! אלוהים מברך את כולכם ידידי היקרים, ברוכה היא השעה. בשמחה רבה אנו חוזרים לעבודתנו המשותפת בעונה הבאה עלינו לטובה. הניחו לי להביע תקווה שכל ידידי היקרים ימשיכו להשקיע את מאמציהם. אם תמשיכו, לא תוכלו שלא לקטוף את הפירות, שכן תשילו את הנטל הפנימי שאתם ממשיכים אולי לשאת בתוכם. מתפקידי להביא לכם ברכות מיוחדות, כוח מיוחד לשנה הקרובה, שיעניק לכם אנרגיה להתגבר על כל התנגדות אפשרית להתפתחותכם ולהפיק את המיטב מכל שלב באשר הוא.

הולם להתחיל את העונה החדשה שלנו בנושא העוסק בשלושה עקרונות קוסמיים הקיימים ביקום כולו. אלה הם העיקרון המרחיב [עיקרון ההתרחבות], העיקרון המגביל [עיקרון ההגבלה], והעיקרון הסטטי [עיקרון הסטטיות, הנייחות]. עקרונות אלה מתבטאים בטבע; הם חולשים ומשפיעים על כל מה שנברא ושעתיד להיברא. אין ענף במדע האנושי שלא ניתן למצוא בו עקרונות אלה. הם חודרים גם את הנשמה האנושית ומעצבים את צורתה. במילים אחרות, הם קיימים בכל הרמות ובכל הצורות, מן העדינה ביותר ועד הגסה ביותר. הם מתקיימים הן בצורתם הטהורה והן בסטייה ובעיוות.

אדון בעקרונות אלה מנקודת מבט פסיכולוגית, כך שתוכלו להפיק תועלת מידע זה בעבודה [האישית] שלכם.

הבה נתייחס עתה לכל עיקרון בנפרד, בהיבטיו החיוביים והשליליים. עיקרון ההתרחבות בצורתו הטהורה וההרמונית מתבטא ביצירתיות, בצמיחה, בבנייה, בתנועה קדימה, בחיפוש, בפעילות, באיכות החברותית [outgoing] שהכרחית למציאת ה"אני האחר" – ולפיכך הוא מתבטא בעמדה לא-אנוכית ולא מרוכזת בעצמה [אגוצנטרית], ובחיפוש אחר איחוד או כל דבר שמחוץ לעצמי. למותר לציין שאני מונה רק כמה היבטים בכל קטגוריה. לבטח תוכלו להגדיל את הרשימה. בהיבט השלילי, עיקרון ההתרחבות מתבטא בתוקפנות, במלחמה, ברמה החומרית, וברמה הפסיכולוגית הוא מתבטא בעוינות, בפעילות-יתר, בהתנצחויות, בהרסנות, באכזריות, בחוסר סבלנות ובחוסר התחשבות [גם "חוסר מחשבה"].

עיקרון ההגבלה בהיבטו החיובי, פירושו שיווי משקל, איזון – שכן עיקרון זה מאזן את ההתרחבות, ובכך יוצר הרמוניה ולא מאפשר לתנועה החוצה לצאת מכלל שליטה. הוא מייצג התבוננות-עצמית [introspection], תנועה פנימה, זהירות, סבלנות, התחשבות [גם "מחשבה תחילה"]. הוא מייצג גם חיפוש-עצמי, בניגוד לחיפוש אחרי "האני האחר" שמאפיין את עיקרון ההתרחבות. לכולכם ידוע שאינכם יכולים לגלות ולהבין באמת את הנשמה של אדם אחר אלא אם כן אתם מבינים את עצמכם. לעולם לא תוכלו לדחור באמת את החומה המפרידה אתכם מאחיהם היצורים האחרים לפני שחדרתם את החומה המפרידה אתכם מהעצמי הפנימי ביותר שלכם. ניתן אם כן לראות איך עיקרון ההתרחבות ועיקרון ההגבלה חייבים לפעול בהרמוניה ולהשלים זה את זה כדי לאפשר להרמוניה לגדול בנשמה.

כדי לצמוח אל מחוץ לתחומו המוגבל של האגו ולאפשר התרחבות הרמונית ובריאה, עליכם למצוא בתוכם, ולנצל, את סגולת ההתבוננות-העצמית [introspection] – ולהשתמש בה כראוי. אם הכוח היוצא [החברותי] אינו מוגבל, גם אם הוא מנוצל בדרך בונה, הצמיחה לא תוכל להתרחש באופן הרמוני. צמיחה בריאה היא תמיד אורגנית, איטית ויציבה. עיקרון ההגבלה פועל כאן. צמיחה בלתי מבוקרת לא ניתן להטמיע [לשלב במערכת], ולכן היא מזיקה יותר מאשר בונה. כך שעיקרון ההגבלה מייצג גם הטמעה. צמיחה לא-מוטמעת חייבת, בסופו של דבר, להפוך

למזיקה. רק צמיחה המוטמעת צעד אחר צעד היא צמיחה אורגנית, יפה לבריאות ובונה. אם האדם החברותי ["היוצא"] לא לומד לפתח את הכוחות המגבילים, הוא או היא אף פעם לא יצליחו למצוא את מה שהם מחפשים באמת. הכוחות המרחיבים חייבים להפוך לכוחות הרסניים, אלא אם שני העקרונות האחרים פועלים גם הם.

מן הבחינה השלילית, עיקרון ההגבלה מייצג רגרסיה, הליכה לאחור במקום קדימה, עצירת הקדמה, הליכה בכיוון הלא נכון; הוא מסמל חוסר כנות, צביעות, פחדנות, חמדנות, אנוכיות, מרוכזות-בעצמך [אגוצנטריות], נפרדות.

העיקרון הסטטי בהיבטו החיובי מייצג שימור [preservation]. במבט ראשון הוא נראה זהה לעיקרון המגביל, אך לא כך. העיקרון המגביל הוא תנועה – פנימה או אחורה – בעוד שהעיקרון הסטטי הוא מנוחה, מצב של הוויה, אל-זמניות, פסיביות במונחה הבריאה. צמיחה בריאה מתרחשת בשלושה שלבים מובחנים: תנועה החוצה – חיפוש אחרי האחר, הותרת האגו מאחור; תנועה פנימה – חיפוש אחרי העצמי, הטמעת כל מה שנצבר בתנועה החוצה, וליישם זאת כהלכה לגבי העצמי; ומנוחה, שימור – צבירת תנופה חדשה כהכנה למחזור החדש. העיקרון הסטטי מספק את המקצב החיוני להתקדמות. בלעדיו, ההבשלה לא תוכל להתרחש. אם תתבוננו בצמיחה של צמחים, תמצאו את אותו מקצב משולש. נסו להיעשות מודעים למחזור זה, החוזר על עצמו תמיד.

העיקרון הסטטי בהיבטו השלילי מתבטא בקפיאה על השמרים [stagnation], בריקבון, בהעדר חיים, באינרציה.

חשוב לתפוס שכל נשמה כפופה לשלושה עקרונות אלה. כל ההוויות הברואות בכל היקום כולו נתונות להשפעתם. כל שלושת העקרונות חייבים לפעול יחדיו באדם ההרמוני. עליהם להזין, להשלים ולקדם זה את זה. אצל אדם דיסהרמוני, שלושת העקרונות יימצאו במלחמה זה עם זה; הם יעמדו בסתירה זה לזה.

כל יצור נברא כפוף בעיקרו לאחד משלושת העקרונות; אך אין פירוש הדבר שבמצב מושלם אתם מייצגים רק עיקרון אחד, בלי ייצוג לשניים האחרים. הדבר לא ייתכן. אף שכל יצור נברא בשלמות וניחן מטיבו באחד מן השלושה, הרי ששני העקרונות האחרים חייבים להשתלב באופן הרמוני כדי להזין זה את זה, לעזור זה לזה ולקדם זה את זה.

בה במידה שהישות סוטה מן ההרמוניה האלוהית, כך שלושת העקרונות יתנגשו זה בזה, יסתרו זה את זה. הם לא יובנו כהלכה, הם ייושמו שלא כהלכה בשל דגש-יתר על אחד מהם, כך ששני האחרים זונחים שלא לצורך ולא זוכים לטיפול די הצורך, בעוד העיקרון המודגש יתר על המידה לא מנוצל רק באופן בונה לחלוטין, אלא גם, בלא יודעין, בדרך הרסנית. בלי מודעות לטיבה האמיתית של אישיותכם מבחינה זו, אתם עשויים לגרום לעצמכם נזק נוסף על ידי הדחיקת [דיכוי] טבעה האמיתי של אישיותכם. ייתכן שבאופן לא מודע אתם מחזיקים בתפיסה שגויה הגורסת, שטבעכם האמיתי – נציגו של אחד משלושת העקרונות – הוא "רע", וכך אתם זונחים את הטיפול והטיהור של הצד החזק ביותר שבכם. כתוצאה מכך, העיקרון האלוהי שאתם אמורים לגלם נותר כמורסה [פרונקל]. לא די בכך שהכוחות שאמורים היו לשמש אתכם למטרה בונה עברו היפוך באמצעות הדחיקה [גם "דיכוי"], ולפיכך הם משפיעים עליכם לרעה, אלא גם, אתם מעניקים טיפוח-יתר לחלק אחר בכם שאינו זקוק לתוספת הדגשה. במקרים חמורים פחות, אתם שמים דגש-יתר על הדבר האמיתי שבכם, בעוד שאתם זונחים את טיפוחם של הכוחות האחרים, הזקוקים לכם שתעודדו אותם לצמוח ולהשתלב באופן הרמוני עם הצד החזק שבכם.

אם תבחנו את העבודה-העצמית שלכם לאורם של שלושה עקרונות קוסמיים אלה, אופקים חדשים ייפתחו בפניכם ויבארו לכם אף יותר מי אתם ומה אתם. אתם תבינו את עצמכם – ולפיכך גם אחרים – טוב יותר, על ידי שתגלו האם אתם מפריזים בהדגשת הצד הדומיננטי שבכם, על חשבון שני הכוחות האחרים, הזקוקים אף הם לטיפול ולהיטהרות. יש גם אפשרות ששני

העיוותים מתגלעים, במידה מסוימת, באותו אדם עצמו. אולי מצד אחד אתם מדכאים [מדחיקים] את הצד הדומיננטי הטבעי שלכם, ומצד שני אתם שמים עליו דגש-יתר. שתי ההחלטות מתרחשות באופן לא מודע, מתוך מסקנות שגויות. על כן גלו היכן אתם סוטים משלושה עקרונות אלה בצורתם המושלמת; באיזו דרך ומדוע מתרחשת הסטייה. אילו תפיסות שגויות אחראיות לכך? התבוננות כזו עשויה לעזור לכם מאוד ידידי. היא גם עשויה להעלות בכם שאלות חדשות שאשמח לענות עליהן.

בימים אלה, האנושות מכירה טוב למדי שניים מן העקרונות, המרחיב והמגביל, אם כי הם נקראים אולי בשמות אחרים. אולם העיקרון השלישי לא זוכה בדרך כלל להכרה. יש גם נטייה כללית להתעלם מכך שכל שלושת העקרונות אמורים להשתלב יחדיו וליצור יחסי גומלין.

חשיבותו של העיקרון הסטטי ראוייה לציון מיוחד. בהיבטו החיובי, העיקרון הסטטי מייצג את היעד האולטימטיבי, את השלב הגבוה ביותר שניתן לאדם להגיע: מצב של הוויה, של אֶל-זמניות, של תנועה בתוך היעדר תנועה. זהו השלב האחרון באבולוציה. אולם בהיבטו השלילי, העיקרון הסטטי מציב את המכשול הגדול ביותר להתפתחות האדם. עובדה זו אמורה לעורר בכם ספקולציות והרהורים מעניינים למדי ידידי; שכן היכן שקיים קיפאון, ההתקדמות אינה אפשרית. לפיכך תנועה אחורה – עיקרון ההגבלה בהיבטו השלילי – עדיפה על היעדר תנועה. שהרי אם תמשיכו לנוע אחורה די זמן, תהיו חייבים בסופו של דבר להגיע לנקודה שבה תבינו, שכיוון ההתקדמות שלכם הוא שגוי ומר ואפל. כך יהיה לכם תמריץ להסתובב ולפנות לכיוון השני. כשיש תזווה או תנועה מכל סוג שהוא, דברים משתנים. אם הם משתנים לרעה, עובדה זו עצמה תעורר בכם תשוקה לשנות כיוון, חרף המצב הדיכאוני שאולי תקף אתכם. זולת זאת, עצם התנופה שצוברת התנועה שלכם, שגויה ככל שהיתה עד כה, תקל עליכם להמשיך לנוע ולפנות לכיוון הנכון. אך במצב הסטטי השלילי, בקיפאון, אין כל תנועה. בלי תנועה, לא תיתכן התקדמות וגם לא צמיחה. היות שהתניתם את עצמכם לחוסר-תנועה, אתם מתקשים מאוד לאזור כוח ולהניע את עצמכם לפעולה; ואולי אף לא תבינו מדוע זה נחוץ, משום שבמצבכם זה, הכל נראה חסר תקווה; אתם נתונים תחת הרושם ששום דבר לא משתנה ושום דבר גם לא יוכל להשתנות, כי אתם עומדים בלי תנועה. במצבכם העגום אתם נותרים תחת הרושם השגוי ששינוי אינו בגדר האפשר. כמובן, שום אדם לא נמצא במצב הסטטי בכל היבטי אישיותו. יש בני אדם שהם סטטיים במידה חזקה, אולם אחרים נמצאים במצב הסטטי רק בחלק מאישיותם, שמתבטא באופן חזק במיוחד רק בזמנים מסוימים. עליכם מוטל לגלות איך כל זה חל עליכם. אין לצפות שמהו מזה יחול עליכם בשלמותו.

שאלה: אני מבין ששלושת העקרונות קיימים אצל כל אחד, אך בדרגות שונות. אולם הייתי רוצה לדעת אם קיים קשר הכרחי כלשהו בין השלושה, כמו למשל המידה והכיוון של העיקרון המרחיב, והמידה והכיוון המסוימים של העיקרון המגביל. האם הם משתלבים ויוצרים את המידה והכיוון המסוימים של הסטטי?

תשובה: כוונתך לכך שהם משפיעים אחד על השני? [כן]. שום דבר בנשמה האנושית אינו נפרד. כל איכות, תגובה, עמדה ונטייה חייבות בלי יוצא מן הכלל להשפיע על כל דבר אחר בנשמה, לפעמים בצורה ישירה וגלויה יותר ולפעמים פחות, כאשר הקשר הוא יותר עקיף וסמוי ולא ניתן לזהותו בקלות. גיליתם זאת זה לא כבר בעבודה האישית שלכם.

כפי שאמרתי, שלושה עקרונות אלה תלויים זה בזה הדדית. אם יש סטייה בפעולתו התקינה של עיקרון אחד, שני האחרים יושפעו גם הם. הבה נניח שדגש-יתר מושם אצלכם על עיקרון ההתרחבות, הפועל בתוכם בצורה חיובית ושלילית כאחד. דגש-יתר משפיע לשלילה, וזו סטייה בעיקרון המרחיב. ההשפעה חייבת להתגלות גם בפעולתם של שני העקרונות האחרים – אשר סובלים, מבחינה זו, מהזנחה ומתת-התפתחות.

כל הדברים קשורים זה לזה באמצעות חוק הסיבה והתוצאה. קחו למשל תצלום: על התשליל, האובייקטים כהים והרקע לבן, בעוד שבהדפס, המצב הפוך. אולי תבינו את הרעיון מתוך האנלוגיה. מכל מקום, כתוצאה מהחיפוש-העצמי, ככל שאתם מתקדמים יותר, כך אתם מגלים כיצד דבר אחד גורם לדבר אחר ומשפיע עליו. מה שהיה בהתחלה מאסה של פיסות מידע מבודדות על אודות עצמכם מתחיל להתקשר לכל השאר, ואתם רוכשים תמונה אחת מקיפה וכוללת. חייבים לחוות זאת באופן אישי; לא ניתן להעביר זאת במילים.

כדי להדגים איך העקרונות האלה לא מובנים נכון, ברצוני לתת דוגמה אופיינית. אנשים רבים אומרים: "אם אני חושב על עצמי כל הזמן אני נעשה אנוכי. עדיף לחשוב על אנשים אחרים במקום להתרכז בעצמי כל כך הרבה". נכון שיש אנשים שמחשיבים את עצמם יותר מדי, אנשים המרוכזים בעצמם. הם לעולם לא חושבים על אחרים ולא מתעניינים אלא בבעיות שלהם עצמם. עמדה שגויה זו, כמו גם ההתנגדות שציטטתי, שתיהן מבטאות הבנה לא נכונה ויישום לא נכון של עיקרון ההגבלה או ההתבוננות-העצמית [introspection]. כשמבינים אותה כראוי, מטרת ההתבוננות העצמית היא לנתץ את החומה בין העצמי לאחרים.

באותו המטבע, אם אדם אומר: "בכך שאני אקסטרוברטי [מוחצן] כל כך, אני מזניח את הטבע הרוחני שלי; אדם לא יכול ולא צריך לחיות על פני השטח, לחיות בעולם החיצוני במידה כה גדולה. כדי למצוא את אלוהים, עלי לפרוש מן העולם החיצוני ולחיות את החיים הפנימיים", עמדה זו מעידה על אותו העיוות. אמנם נכון שהעדר התבוננות-עצמית, יחד עם דגש-יתר על האיכות החברתית [ה"יוצאת החוצה"] מפריעים להתקדמות. חוסר איזון זה, כמו גם ההתנגדות שהועלתה, מבטאים חוסר הבנה ויישום לא נכון של העקרונות הנדונים.

הוכחה נוספת לבורות סביב עקרונות קוסמיים אלה היא בזה, שלעתים קרובות, תורות המזרח מובנת באופן לא נכון בדרך הבאה: אנשים ששמעו משהו אודות נירוואנה, אודות מצב ההווה [המצב של "להיות הווה"], מנסים לא פעם להגשים מצב זה בכוח, הרבה לפני שיש להם סיכוי כלשהו להיות מוכנים אליו. אדם כזה לא מודע כמובן לכך שבאופן לא מודע, הוא או היא מעודדים את הנטייה לקיפאון שמוסתרת תחת מניעיהם הטובים. ושוב, פרשנותם השגויה מעידה על בורות ועל חוסר הבנה לגבי הצורך לשלב היטב את שלושת העקרונות, אם ברצונם להגיע להרמוניה ולהגשים לבסוף את מצב ההווה [המצב של "להיות הווה"] האמיתי. אך הדבר לא יכול להתרחש בכוח, וגם לא באמצעות תרגולים מיוחדים. הוא תוצר של מלאכת ההתפתחות עצמה.

שאלה: האם ייתכן שהעיקרון המרחיב והעיקרון המגביל יהיו בריאים יחסית אצל אדם מסוים, אבל העיקרון הסטטי אצל אותו אדם יהיה לא בריא יחסית?

תשובה: אם כן, המילה "יחסי" תצטרך להיות גמישה מאוד, משום שלא ייתכן שתהיה מידה גדולה מאוד של סטייה בעיקרון אחד, ומידה מינימלית באחר. אך נכון שמידת הסטייה עשויה להיות חזקה באחד יותר מאשר באחר, בגלל מאפיינים אישיים.

שאלה: אבל יהיה עדיין קשר מסוים בין שלושת העקרונות?

תשובה: הן, בהחלט. עוד תגלו, כשתיישמו את מה שאני מלמד, שתמיד חייבת להיות הקבלה. במילים אחרות, כשאתם סוטים לכיוון אחד, אתם מועדים למצוא בכיוון השני בדיוק את הסטייה ההופכית. בראי, צד ימין שלכם נמצא בצד שמאל, ולהפך. או חשבו שוב על האנלוגיה עם התצלום. אני יודע שקשה לתפוס זאת. אגב, אל תנסו לדחוף בכוח את הידע החדש הזה לתוך עבודתכם. הישארו מודעים לידע החדש, הרהרו בו. ידע חייב לצמוח באופן טבעי, לעולם לא בכוח. טיפוח המודעות בלי לחץ יהפוך ידע זה להיות שלכם באמת בסופו של דבר. אז תוכלו לאמת את הדברים שאני מנסה להעביר לכם.

שאלה: היות שהמיתולוגיה הדתית רוויה אף היא בעקרונות אלה, כיצד הם מתבטאים בשילוש הקדוש של הדתות השונות? למשל, בשילוש הקדוש של בראהמה, או בזה של הנצרות?

תשובה : לא ניתן לומר שסמל השילוש הקדוש מייצג רק את שלושת העקרונות ותו לא. רבים מן העקרונות האוניברסאליים והקוסמיים מופיעים בשלוש. מכאן שהביטוי "שלוש" מייצג דברים רבים. יתר על כן, יש להבין שככל שהדבר נוגע לשלושת העקרונות שנדונו הערב, ייצוג מושלם לכל אחד מהם אין פירושו ששני האחרים נעדרים. כל אחד מייצג שלם הרמוני אחד, אם כי אחד מהם דומיננטי יותר בתוך ההרמוניה.

הבה ניקח את האיש והאישה כדוגמה; כשהם מתמזגים לבסוף לישות אחת ומגיעים למצב הסופי, אין פירוש הדבר שכל עוד הם נפרדים, הזכר הוא אך ורק זכר, והנקבה כולה נקבה. כידוע לכם היטב, בכל נקבה יש ייצוג לזכר, ובכל זכר יש ייצוג לנקבה. באדם ההרמוני, השניים משתלבים היטב; איכויות הזכר והנקבה לא נלחמות זו בזו אלא מזינות זו את זו, משלימות זו את זו ועוזרות זו לזו. אף אחת לא יוצאת מקופחת. רק הסטייה ודגש-היתר מיושבים. אחת מהאיכויות בהחלט דומיננטית, אך לא על חשבון האחרת. אותו הדבר חל על שלושת העקרונות. לפיכך, כל חלק של השילוש מייצג את כל שלושת העקרונות, עם מידה של דומיננטיות לאחד מהם. איזה עיקרון מיוצג בכל אחד מחלקי השילוש הקדוש? לא תתקשו לגלות בעצמכם.

שאלה : ובכן, עיקרון האב בבריאה מבוטא מפורשות. בכתבים הגנוסטיים נאמר כי "האב הוא לידתנו והבן הוא מותנו". במילים אחרות, מדובר במגבלה מסוימת המיוצגת בעיקרון הקריסטוס [הבן].

תשובה : נכון מאוד. האב הוא הבורא, לפיכך הוא מייצג את עיקרון ההתרחבות. הבן לעומתו, בא אל האדמה. הוא התגלם בבשר. ההתגלמות בגוף היא הגבלה, ללכת אחורה לכאורה, אף שהמטרה היא טובה, ללכת קדימה; ואילו רוח הקודש מייצגת את העיקרון הסטטי, מצב של הוויה [מצב של "להיות הווה"].

השואל : כן, זהו שיווי המשקל; ונד בבד, זהו גם איחוד מחדש.

תשובה : בדיוק, ללא ספק.

שאלה : עכשיו עוד שאלה אחת בבקשה, בנוגע לנשימה. האם הנשימה החוצה הינה המגבלה הטבעית?

תשובה : נשיפת האוויר החוצה היא התרחבות; שאיפת האוויר פנימה היא המגבלה – לנוע אחורה. ויש גם דבר נוסף – שלעתים קרובות מדי נתקל בהתעלמות ונשכח – העיקרון השלישי: הרגע שבו הנשימה משתהה.

השואל : בתרגילי יוגה, זה מה שעושים. השהות בנשימה היא החלק החשוב ביותר.

תשובה : בדיוק. אולם לא רק בתרגילים המסוימים. אפילו בנשימה הרגילה, כשאינכם מודעים לו כלל, הרגע הזה, נציגו של העיקרון השלישי, הוא החלק החשוב ביותר בנשימה. כלל לא משנה שזהו רגע קצר, כי אלמנט זה, הוא שמעניק לנשימה מקצב והרמוניה. וכשמתרחש טראנס מכל סוג שהוא, בין אם אצל מדיום או כל סוג אחר, הטרנס קורה דרך השהות בנשימה והעדר-הנשימה, שהם החלק שיש להרחיבו כדי להיכנס לטרנס.

מקצב משולש זה נמצא בכל היקום. הוא חייב בסופו של דבר להימצא גם בצמיחתכם הפנימית. כשאתם עושים מאמץ להתקדם, להשתמש באנרגיה שלכם, לחפש את האמת, זו התרחבות. וכשמגיע הזמן ההכרחי להטמיע את מה שלמדתם ולהחיל אותו על עצמכם, כשאתם מחפשים בתוך עצמכם, זו ההגבלה. אינכם יכולים להתפתח בלי שתי התנועות, החוצה ופנימה, ובלי להטמיע את שתייהן.

אם לדבר במילים מעשיות, אינכם יכולים להתפתח כשאתם חיים לבדכם, בלי שהעולם מוציא מתוכם את מה שצריך להשתנות. בלי עזרה מבחוץ, אלמנטים אלה יוותרו רדומים בכם ולכן אתם תתעלמו ממה שאתם באמת, בחלקו לפחות. בלי התנועה החוצה לא יינתן לכם שום חומר שיוכל להצביע לכם על הכיוון של דיס-הרמוניות פנימיות. ויגיעו גם תקופות של הבשלה, שבהן נדמה כאילו אתם לא זזים לשום מקום. תקופות אלה ידכאו אתכם בהתחלה; הן יהיו

תקופות כבדות וכביכול חסרות תקווה. ככל שתתקדמו במסע, ככל שתכירו את עצמכם יותר ותספיקו להתמודד עם הידע שרכשתם ולהטמיעו היטב, כך תהיו שמחים יותר בפרקי הזמן של ההבשלה, עד בוא התקופה הבאה שתצריך השקעת מאמץ ותנועה כלפי חוץ. אולם לא תיקראו להחליט בעצמכם מתי לעבור משלב לשלב; האישיות שלכם כבר תמצא את המקצב הקוסמי שלה, והיא תשייט עם הזרם בטבעיות גמורה. אין לכם אלא להאזין למקצב זה ולרקוד לחלילו, לא מתוך אילוץ, ובלי להתנגד.

שאלה: יש כל כך הרבה דיונים, ספקולציות ומחקרים מדעיים בשאלה כן או לא, האם היקום מתרחב ומתכווץ או שהוא סטטי. האם יש תשובה?

תשובה: היקום נמצא בתנועה מתמדת. אולם תנועה קצבית והרמונית כוללת בתוכה חוסר-תנועה, כמו הרגע ההוא בנשימה, שבו אינכם נושמים, כדי לשמור על מקצב הנשימה. האסכולות השונות תופסות היבט אחד של היקום, תוך התעלמות מן האחר. האמת היא שהיקום מתרחב, מתכווץ וסטטי. הדבר תקף גם לגבי חפצים דוממים; הם רק נראים סטטיים, אך הם לא סטטיים, כפי שיאשרו הפיסיקאים שלכם, מדעני הגרעין.

פעמים רבות אמרתי, שהכול בבריאה נמצא בתנועה מתמדת. נדמה אולי שזה סותר את האמירה, שצורת היקום הגבוהה ביותר, מצב של הוויה, היא מצב סטטי ולכן כביכול חסר תנועה. אין כאן סתירה ידידי, אם כי אני מבין עד כמה קשה להבין זאת. במישור הגבוה ביותר, תנועה מתמדת לכל הכיוונים מתקיימת בד בבד עם המצב הסטטי. יש העדר-תנועה בתוך התנועה; ויש תנועה בהעדר-תנועה. אולי להגיון האנושי זה נשמע כפרדוקס גמור, אבל אין לי אפשרות להסביר יותר מזה. גם את זה צריך לחוות על מנת להבין.

שאלה: האם הסטטי נמצא בחצי-הדרך בין התרחבות להגבלה?

תשובה: מילים כמו "בחצי הדרך בין" אינן תקפות לכאן. יש כאן רעיון פילוסופי. מדובר בעיקרון, או בחלק מעיקרון משולש, שלפיו דבר בא בעקבות דבר לפי מקצב טבעי. אם תדמיינו שזהו מחזור, תנועה מעגלית, אתם תתקרבו לאמת. במעגל, אין התחלה ואין סוף. הסוף וההתחלה כרוכים זה בזה ללא הפרד.

שאלה: אני תוהה אם תוכל לבאר במידה מסוימת את הקשר, או את הניתוק, בין התת-מודע לאינטואיציה?

תשובה: אם לשפוט בין תובנה לאינטואיציה, ניתן לומר שאינטואיציה היא הצורה הגבוהה ביותר. אינטואיציה לעולם לא טועה. אינסטינקט יכול לטעות. הוא יכול לגרום נזק, הוא יכול להגיח מתוך טבעה הנמוך של האישיות. אינטואיציה מגיעה מן העל-מודע [superconscious], אם לדבר במונחים טכניים. ייחודה הנוסף של האינטואיציה הוא בכך שהיא מודעת. ברגע שזו אינטואיציה, חייבת להיות גם מודעות, בעוד שאינסטינקט יכול להישאר לא מודע; אינסטינקט יכול להיות דחף, אימפולס לא מנוסח, שהאדם אינו מודע אליו. אינטואיציה חייבת להיות מודעת, אחרת זו לא תהיה אינטואיציה. אינטואיציה היא מסר מן העל-מודע, שחודר אל תוך המודעות; כוחות תת-מודעים עוזרים לאינטואיציה לקרות. הכיוון התת-מודע שלכם באופן כללי, משפיע על היכולת שלכם לקבל אינטואיציות מסוימות.

שאלה: אולי יורשה לי לשאול שאלה, אף שאני חושב שהיא אסורה. מוסכם עתה על המדע, שבמיליוני "שבילי החלב" ובין מיליארדי הכוכבים מוכרחים להיות חיים דומים לפלנטה שלנו. אם כך, האם "הנפילה" ו"תוכנית ההצלה" שבעקבותיה תקפות למקומות אחרים...?

תשובה: כמובן. מדובר בשלם אחד הוליסטי; "תוכנית ההצלה" כוללת את כל הבריאה כולה. הספרה [מימד, מקום משכנו] של כדור הארץ אינה אלא חלק אחד בבריאה, בלי קשר לשאלה האם ניתן או לא ניתן למצוא צורות חיים זהות או דומות בפלנטות אחרות. גם אם יש צורות חיים דומות מבחינה חיצונית – אף שהן לא בדיוק זהות, אבל זו לא הנקודה – בכל ספרה, המטרה והשלב ההתפתחותי הם אחרים.

שאלה: אין פלנטות אחרות בין מיליוני הפלנטות שיש בהן אותם החיים כמו אצלנו כאן?
תשובה: לא בדיוק אותו הדבר. התנאים מותאמים לצורך, ולכל ספרה יש צורך שונה להתפתח בתחום אחר של האישיות.

שאלה: אוכל לשאול לגבי ההבדל וההבחנה בין חובה לעומת הכרת תודה? כלומר, חוץ מהאלמנט של חופש לעומת כפייה [אילוץ].

אין קשר בין הכרת-תודה לחובה. אני גם לא מדבר כרגע על כפייה [או אילוץ]. אם אתם עושים חוזה עם בן אדם, הרי שאתם מחויבים, בגלל החוזה, למלא תנאים מסוימים. התחייבתם על כך. אין לזה כל קשר להכרת-תודה משום צד.

השואל: לא זו כוונתי. אני מתכוון לכך שיש אנשים, שאם עושים להם טובה, הם מרגישים חובה במקום הכרת-תודה.

תשובה: חייב להיות שם, ברגע ההוא, איזה אלמנט כפייתי, או תגובה אחת מני רבות של תגובות חולות או סוטות. במקרים כאלה יש להתבונן לעומק כדי למצוא את הסיבות. למשל, יש בני אדם שלא יכולים לקבל. הם אולי מסוגלים לתת, אך בבואם לקבל, הם מרגישים מושפלים – ולעתים קרובות לפיכך, ושלא לצורך, הם מרגישים שהוטלה עליהם מחויבות. עם זאת, אין כאן בהכרח התנהגות כפייתית – לא במובן הצר של המילה. יהיה זה שימוש בתווית, ועלינו להשתדל להתרחק מכל התוויות ובמקום זאת, לחפור מתחת לפני השטח ולחשוף את מה שקורה שם.

גלו מדוע אדם זה מרגיש כפי שהוא מרגיש. היכן התפיסה שלו מוטעית? חייבת להיות מסקנה שגויה היכן שהוא. ודאי תמצאו את המסקנה השגויה כי "לקבל פירושו לספוג השפלה". אולם גלו יותר מזה, גלו מדוע? מה הביא תפיסה שגויה זו לכלל קיום, מה הוביל אליה? כך יתגלה לכם היכן טמונה החסימה ולכן גם כיצד למוסס אותה. זו לו בהכרח כפייתיות, אבל גם אם כן, לא מספיק רק לדעת זאת. כל מילה יכולה להפוך לתווית אם היא אמורה לספק איזו תשובה ניצחת, בין אם זו המילה "גאוה" או "כפייתיות" או מה שלא יהיה. מסוכן לזרוק שם ולהשאיר את זה ככה. לא ניתן להמשיך משם לשום מקום. עדיין האדם לא מסוגל לעשות שום דבר בנדון. הדרך, הדרך היחידה במקרים כמו זה, היא למצוא היכן התפיסה השגויה, היכן הרעיון המוטעה. חייב להיות כזה.

הערב, במפגש המחודש הראשון שלנו, רבים מידידי הרוח שלנו נמצאים כאן, להעניק לכם את ברכתו של כוח האמת – לכל אחד מכם אישית ולכל חברינו שאינם כאן – על מנת שתמצאו את הדרך לצאת מן העיוותים ומן הבלבול שניצבים הישר בדרככם, כרגע לפחות. היתר יכול להגיע מאוחר יותר. קבלו את הכוח האלוהי של האמת והראייה הצלולה; הניחו לברכה זו להיות מוקדשת במיוחד למטרה זו. אני מברך אתכם בשם האל, בשם ישוע המשיח, בשם עולמה של רוח הקודש. היו בשלום, היו באלוהים!

נערך על ידי ג'ודית וג'ון סולי